

1. Wat moet je met zo'n gewelddadig verhaal...?

Elia op de Karmel... Je ziet het als het ware voor je: al die mensen die daar die berg op geklommen zijn. En dan die 450 profeten van Baäl, die de meest uitzinnige dingen doen om hun god ertoe te brengen om vuur naar beneden te laten schieten. Elia die begint te spotten. En dan, vervolgens, dat indrukwekkende moment als Elia gaat bidden, gaat smeken om een antwoord van de levende God. Dat antwoord, dat komt ook, het vuur flitst van de hemel, en die hele menigte, die kan alleen nog maar roepen: 'De HERE is God! De HERE is God!' Geweldig! Indrukwekkend! Op een magnifieke manier laat God zien dat Hij de ware God is, de levende God, de God die heerst. En dat de afgoden niets zijn. Helemaal niets! Het zijn beelden van hout en steen. Zoals we dat zongen uit Psalm 115: 'Ze hebben oren maar horen niet. Wie hen maakten, zullen worden als zij.' Dat is een heel veelzeggend zinnetje in Psalm 115: je gaat altijd lijken op je eigen god. En als die god een afgod is, dan word je er niet mooier op...

Een geweldige geschiedenis! Maar dan dat einde... Dan opeens krijg je een knoop in je buik. Want deze gebeurtenis loopt uit op een gigantisch bloedbad. Vers 40: 'Elia zei tegen hen: Grijp de profeten van de Baäl! Laat niemand van hen ontkomen. Zij grepen hen, en Elia voerde hen af naar de beek Kison en slachtte hen daar af.' Dat gaat dus om 450 mensen. Dat is niet niks... Als nu naar de berg Karmel gaat, dan staat daar een beeld van Elia. Je zou verwachten dat daar een beeld zou staan van Elia, geknield, aan het bidden, met met zijn handen gericht naar de hemel. Maar dat is niet zo. Er staat een beeld van Elia met een groot zwaard in zijn hand, en onder zijn voet een profeet van Baäl. Behoorlijk gruwelijk... Wat moet je hier nou mee? Vorige week hadden we het in de Laurenskerk over dienend leiderschap. Is het niet Gods bedoeling: dat we in deze wereld dienstbaar zijn, ook naar mensen die een andere religie hebben, die andere goden vereren? Er is al zoveel geweld. Zijn wij juist niet geroepen om bruggen te slaan, om mensen met elkaar in verbinding te brengen? Zijn wij niet geroepen om te luisteren, ook naar mensen met een andere geloofsovertuiging? Kun je niet altijd leren van iemand anders? Dat is toch een héél andere manier van denken dan wat we hier tegenkomen, waar de profeten van Baäl worden afgeslacht? Pas geleden was in het nieuws dat in een deel van de Amerikaanse staat Utah de Bijbel wordt verboden op scholen. Ouders zijn naar de rechter gestapt, zij eisten een verbod vanwege de 'aanstootgevende en gewelddadige inhoud' van de Bijbel. Hebben ze niet een beetje gelijk als je dit leest?

2. Geen makkelijke oplossingen

Het is goed om vanmorgen die vragen eerlijk onder ogen te zien. En dan zoeken we niet naar makkelijke oplossingen. Want die zou je natuurlijk wel kunnen bedenken. Je zou kunnen zeggen: 'Ja, kijk, dit is niet Gods wil, dit is Elia, die dat doet. Elia laat zich hier meeslepen door wraakzucht. Het staat er toch niet bij dat hij ze in opdracht van Góð moet afslachten?' Dat staat hier ook niet, maar óveral handelt Elia in opdracht van God. Ook hier. Feitelijk voert Elia hier de wet uit die God Zelf heeft gegeven. Je kunt het nalezen in Deuteronomium 13. Daar staat in vers 1 en verder: 'Als in uw midden een profeet opstaat of iemand die dromen heeft, en u een teken of wonder geeft, en dat teken of dat wonder waarvan hij tot u gesproken had, komt en hij zegt: Laten we achter andere goden aan gaan, die u niet kent, en laten we die dienen, luister dan niet naar de woorden van die profeet of naar hem die die dromen heeft! Want de HERE, uw God, stelt u dan op de proef om te weten of u de HERE, uw God, liefhebt met heel uw hart en met heel uw ziel.' Vers 5: 'En die profeet of hij die die dromen heeft, moet gedood worden, omdat hij heeft opgeroepen afvallig te worden aan de HERE, uw God.' Dus Elia voert hier de wet uit die God Zelf heeft gegeven. In Deuteronomium 17 gaat God zelfs nog een stap verder. Niet alleen de profeten moeten gedood worden die het volk verleiden om afgoden te gaan dienen. Ook iedereen

die zich heeft laten verleiden om afgoden te gaan dienen, moet gedood worden. Kijk, dan kun je zeggen: 'Ja, maar wie zegt dat die wetten écht van God komen? Zijn dat niet gewoon mensen, die dat bedacht hebben?' Als je dat zegt, dan zeg je in feite: de hele Bijbel is mensenwerk. En de ervaring van christenen, door de eeuwen heen, is juist dat God spréékt door de Bijbel, daarom noemen we de Bijbel Gods Woord. Paulus noemt de geschriften van het Oude Testament 'door God uitgeademd' (2 Timotheüs 3: 16). Misschien denk je bij jezelf: 'Ja, maar dit is het Oude Testament. Daar gaan wij toch niet meer vanuit? Jezus is toch gekomen? Met Hem is toch alles anders geworden? Hij zegt: Heb God lief boven alles en je naaste als jezelf. Nou, dan hebben we hier toch niets meer mee te maken?' Ook dat is véél te makkelijk. Want de God van het Nieuwe Testament is dezelfde als die van het Oude Testament. En wat zegt Jezus in Mattheüs 5: 17? 'Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen; Ik ben niet gekomen om die af te schaffen, maar te vervullen.'

3. Neem dit bijbelgedeelte serieus!

Laten we maar eens beginnen met dit bijbelgedeelte uiterst serieus te nemen. Ook dat moeilijke vers 40. En ook die moeilijke woorden uit Deuteronomium, uit de tora. Iemand verleiden om een afgod te gaan dienen, om die te gaan vereren, om die achterna te lopen - dat is in de ogen van God blijkbaar zó erg, zó'n onvoorstelbare misdaad, dat je dat met je leven moet bekopen. In de ogen van God zijn zulke verleiders een soort gifmengers. Mensen die anderen bewust vergiftigen. Zoals drugsdealers die je proberen te verleiden om crack te gaan gebruiken, één van de meest schadelijke drugs die er zijn. Je gaat er hélemaal aan kapot. Kijk, wij denken vaak heel sterk individualistisch, en liberaal: 'Iedereen moet dat toch zelf weten, wat je gelooft, of welke god je wilt vereren? En maakt dat nou zoveel uit? Welke godsdienst? Er is toch maar één God? De één noemt Hem zus, de ander noemt Hem zo...' Dat hele denken staat hááks op wat hier staat! Deze hele geschiedenis, van Elia op de Karmel, laat zien dat er wel degelijk verschil is! Er is één levende God, de HERE, de God van Israël. En alle andere goden zijn nepgoden, afgoden. En het is dus niet om het éven of je de ene God dient, of de andere. Nee, het gaat om leven of dood! Die straffen zijn niet voor niets zó ongelooflijk streng. Alleen al uit die strenge straf kun je concluderen hoe ernstig dit is. Het dienen van nepgoden is levensgevaarlijk, ze brengen je naar de eeuwige afgrond. Ik moet denken aan Jeremia 2: 13 en 14, daar kláágt de HERE over Zijn volk Israël en Hij zegt: 'Want Mijn volk heeft een dubbel kwaad gedaan: Mij, de bron van levend water, hebben zij verlaten, om zich bakken uit te hakken, lekkende bakken, die geen water houden. Is Israël dan een slaaf? Of is hij een in huis geboren slaaf? Waarom is hij dan een prooi geworden?' Hoor je dat? Als je een afgod dient, ben je een slaaf geworden, een prooi...

3a: God dulgt geen andere (religieuze) goden naast Zich

Op dit punt wil ik twee lijnen trekken naar de praktijk van ons leven. De eerste lijn: God duldt geen andere goden naast Zich. Ga dus geen godsdiensten met elkaar vermengen. Wat hoorden we aan het begin van de dienst? God zegt in Jesaja 44: 'U bent Mijn getuigen: is er ook een God buiten Mij? Er is geen andere rots, Ik ken er geen.' God verdraagt het niet als wij net doen alsof alle godsdiensten op hetzelfde neerkomen, als wij zeggen dat het niet uitmaakt wat je gelooft. Want het maakt wél uit. In het hindoeïsme zijn er honderden goden. In het boeddhisme is er officieel niet echt een god, maar Boeddha wordt wel als een god vereerd. In de Islam zijn wel heel wat parallellen met het christelijk geloof. Jezus wordt erkend als profeet, moslims geloven ook in Zijn hemelvaart en dat Jezus zal terugkomen op aarde. Maar de Koran stelt heel duidelijk dat Jezus niet de Zoon van God is, en dat Hij niet gestorven is aan het kruis, dat Hij dus niet Zijn leven heeft gegeven voor onze zonden, en dat Hij niet is opgestaan uit de dood. Het hart van het Evangelie is er uitgesneden. Als je de God van de Bijbel serieus neemt, en als je ook de andere religies serieus neemt, zul je nooit zeggen dat alle godsdiensten op hetzelfde neerkomen, dat het allemaal wegen zijn naar hetzelfde doel. Op de Karmel laat de HERE het Zelf heel duidelijk zien: er is

waarheid en leugen. En de leugen is levensgevaarlijk. Wie niet de ware God aanbidt, volgt een valse god na, die niet kan verlossen, die geen eeuwig leven geeft, die je naar de afgrond voert. Dat is de eerste lijn van 1 Koningen 18 naar ons eigen leven.

3b: God duldt geen andere afgoden naast Zich

En dan de tweede lijn: God duldt ook geen afgoden naast Zich. Wat is nou een afgod? Een afgod hoeft niet persé een religieuze god te zijn. Al datgene wat je in beslag neemt, kan een afgod zijn. Al datgene waar je op gaat vertrouwen, buiten God om, is een afgod. Al datgene waar je het van gaat verwachten, is een afgod. Al datgene waar je alles voor opoffert, kan een afgod worden. Zulke afgoden kunnen op zichzelf heel goed zijn, dat maakt het zo ingewikkeld. Sport is heel goed. Maar als jij helemaal gefixeerd raakt op ieder grammetje vet aan je lichaam, dat dat niet mag omdat je anders geen topprestatie meer kunt leveren, dan gaat het fout. Dan wordt sport een afgod. Misschien heb je een eigen huis en is de hypotheek al een eind afgelost. Je denkt: 'Wat er ook gebeurt, ik heb in ieder geval dat huis', en voor je het weet ga je erop vertrouwen. Dat huis is jouw vertrouwen niet waard, op een dag kan het zomaar afbranden. Of het kan verzakken, of er gebeurt iets anders waardoor het onverkooptbaar wordt. Zoek je houvast niet in je huis, maar in je God! Er zijn zoveel dingen die een afgod kunnen worden. Natuurlijk, het is een open deur, maar ook je werk kan een afgod worden. Wat offer je eigenlijk niet allemaal op aan je werk? Je gezondheid? Je humeur? Misschien wel je huwelijk? Of je gezin? Er zijn zoveel dingen die een afgod kunnen worden: je auto, je lichaam, je aandelenportefeuille, maar ook lekker eten kan een afgod worden. Je hele leven kan gaan draaien om wat je eet. Om maar niet te spreken over heel voor de hand liggende afgoden: alles waaraan je verslaafd kunt raken: roken, alcohol, gokken, porno, allerlei games, social media, noem maar op. Ga eens even bij jezelf na: wat vult je gedachten? Waar fantasieer je over? Wat heeft je in de greep? Hoe langer je erover nadenkt, hoe meer je zult beseffen dat Elia het óók tegen jou heeft, als hij het uitroept: 'Hoe lang hink je nog op twee gedachten? Als de HERE God is, volg Hem na! En als dat ándere god is, volg hem na!' En misschien hink je niet op twee gedachten, maar op drie, of vier of vijf...

4. Ook deze wet is vervuld door Christus

Moeten we een godsdienstoorlog gaan voeren? Moeten ook wij de profeten van de afgod veroordelen, en ter dood brengen? Moeten ook de diénaren van de afgoden ter dood gebracht worden, zoals in Deuteronomium 17 staat? Weet je, als dát moet, dan treft dat oordeel ook ons, velen van ons, misschien wel ons allemaal. Want wie dient er eigenlijk géén afgoden...? Daarnet hoorden we die woorden van Jezus uit Mattheüs 5, wat zei Hij over de wet. Hij zei: 'Ik ben niet gekomen om de wet af te schaffen, maar te vervullen.' Ook deze wet is niet afgeschaft, de wet op de afgoderij. Maar er is iets anders gebeurd. Deze wet is vervuld. Want óók de zonde van de afgoderij, óók die zonde is al gestraft, is al door Jezus gedragen. Ook deze zonde heeft Hij op Zijn schouders genomen, toen Hij de weg ging naar Golgotha. De Messias wéét van onze afgoderij. Hij weet van de verleidingen, Hij weet van al die valstrikken van de satan, waar we zo ontzettend makkelijk intrappen. Hij wéét het, en Hij pakt ons aan. Wij worden in staat van beschuldiging gesteld, jij en ik. En we komen er niet doorheen, want wij staan schuldig voor God. Wie van ons kan het zeggen: 'Ik heb in mijn leven nooit op iets anders gebouwd dan alleen op God', wie kan dat zeggen? Maar als we buigen voor Jezus, wordt de straf ons tóch niet opgelegd. Want de straf wordt vóór ons gedragen, is al voor ons gedragen, tweeduizend jaar geleden, aan het kruis van Golgotha. Hier in 1 Koningen 18 staat een heel subtiele verwijzing naar dat offer van Jezus. Je kunt dat vinden in vers 36. Wat is het tijdstip waarop Elia gaat bidden? Op welk moment komt het vuur van de hemel? Op welk tijdstip van de dag wordt dat offerdier verteerd, dat geslacht is en op het hout ligt? Vers 36: 'En het gebeurde, toen men het graanoffer bracht...' Dat graanoffer is onderdeel van het avondoffer, dat werd gebracht in Jeruzalem, in de tempel, 's middags om drie uur. En wanneer stierf Jezus? Op precies datzelfde moment, het negende uur, dat is drie uur 's middags. Zoals hier om drie uur 's middags de stier

wordt getroffen door het vuur, zo wordt op Golgotha om drie uur 's middags de Zoon van God getroffen door het oordeel van Zijn Vader. Want Jezus is gekomen om voor óns een uitweg te banen, een uitweg uit het brandende huis van deze wereld. Het is de enige functionerende nooduitgang.

5. Kies voor de éne Weg naar God: Jezus!

Als je nadenkt over die afgoden, waar we allemaal mee bezig zijn, waar ons hoofd vol van zit, en als je bedenkt hoe vaak we God maar laten praten, op plaats 22 of 36 van de ranglijst in ons hoofd, dan besef je: 'Wij allemaal, allemaal vallen onder het oordeel, net als de profeten van Baäl. Maar er is iemand die voor ons de klappen heeft opgevangen.' En die iemand, dat is niet Mohammed, niet Boeddha, wie dan ook, die iemand, dat is Jezus.' Hij zegt het in Johannes 14: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven, niemand komt tot de Vader dan door Mij.' Wat schrijft Johannes in zijn eerste brief? We hebben het gelezen: 'Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.' Ja, het klopt, Er is wel degelijk iets veranderd door de komst van Jezus. Wij zijn níét geroepen om, net als Elia, met geweld de afgoderij te bestrijden. Integendeel, we zijn geroepen om Gods liefde uit te delen en de afgoderij juist op die manier te ontmaskeren. Jezus gaat in feite een stap verder dan Elia. Hij zegt: 'Dat kwaad, de zonde van de afgoderij, dat zit in je.' Dat kwaad is nog steeds even erg, en de straf is nog steeds even zwaar. Maar de straf is al gedragen. De wet is al vervuld. En als je gelooft in Jezus Christus, en je vertrouwt op Hem, dan ga je vrijuit! Vrijuit! Om een nieuw leven te beginnen, om de afgoden weg te doen. Om hoe langer hoe meer alléén Jezus te aanbidden. Zoals we dat straks zullen zingen: 'Jezus, Hij alleen.' Ik las een interview met Rahil Patel. Hij groeide op in een hindoeïstische familie in Groot-Brittannië. Zijn familie was afkomstig uit India. Op een dag hield hij een toespraak, en zijn talent werd opgemerkt door een goeroe. De goeroe vroeg hem om priester te worden. Hij zegt: 'Dat was toen de grootste eer die mij in mijn leven ten beurt viel.' Rahil vertrok naar India om daar zes jaar lang getraind te worden in een klooster. Hij moest zijn lichaam afbeulen, want het gaat allemaal om je geest. Rahil zegt: 'Ik mocht ook niet van mensen houden of liefde ervaren. Liefde ontvangen mocht dus ook niet. Allemaal om jezelf maar te ontladen van emoties.' Hij moest ook alle banden met zijn familie verbreken. Intussen begon zijn ster te rijzen. Hij kreeg een topfunctie als hindoeïstische priester in Europa, sprak voor grote groepen mensen en stelde heel wat voor. Maar van binnen was hij diep ongelukkig. Rahil begon te twifelen en liep af en toe zomaar een kerk binnen. Dat deed hem veel. Hij kreeg interesse in Jezus. Alleen... zijn goeroe reageerde furieus, Rahil viel totaal in ongenade. Maar zijn zoektocht ging door. Hij zegt: 'De echte doorbraak kwam toen ik weer in Groot-Brittannië was. Ik zag een prachtige kerk en besloot er een kijkje te nemen. De mensen die bij de kerk hoorden verwelkomden mij. En ik weet niet wat er gebeurde maar toen ik die kerk binnenliep ervoer ik opeens liefde in haar puurst vorm. En dat was beangstigend, want zo'n liefde had ik nooit ervaren. Ook omdat ik eerder liefde niet mocht ervaren vanwege mijn geloof! In die kerk overweldigde Gods aanwezigheid mij. Het was alsof er een deken van vrede over mij heen kwam. Toen hoorde ik een fluistering: "Nu ben je thuis." Na de kerkdienst ging ik terug naar mijn hotel, zat ik op mijn bed en zei ik "ja" tegen Jezus.' Wat is voor Rahil de kern waar het om draait? Hij zegt: 'Voor mij gaat het christelijk geloof om intimiteit met Jezus. Dat is de sleutel. Vanuit die intimiteit met Jezus krijg je zekerheid in je leven, troost in je leven, bevestiging in je leven, zelfvertrouwen in je leven. Niet uit werken, maar uit genade. Niet omdat je dat verdient, maar omdat Hij het je gewoon wil geven.' Rahil Patel heeft een boek geschreven over zijn weg naar Jezus, het heet *Gevonden door liefde*. En wat Rahil heeft ervaren, dat is waar het bij Elia op de Karmel om draaide: er is maar één ware God, één levende God. En er is één weg naar die levende God toe, dat is Jezus, die Zich liet treffen door het vuur van Gods oordeel om drie uur 's middags. Hij gaf Zichzelf tot in de dood om ons te bevrijden uit de slavernij van de afgoden. Maar je moet Hem wel volgen. 'Hoe lang hink je nog op twee gedachten? Als de HERE God is, volg Hem na. Als het je afgod is, volg hem na.' Je zult moeten kiezen. Amen.